06/05/2019

“Όταν ο Θωμάς δέχτηκε την προσωπική αποκάλυψη του Αναστάντος Κυρίου”

/ Γνώμες

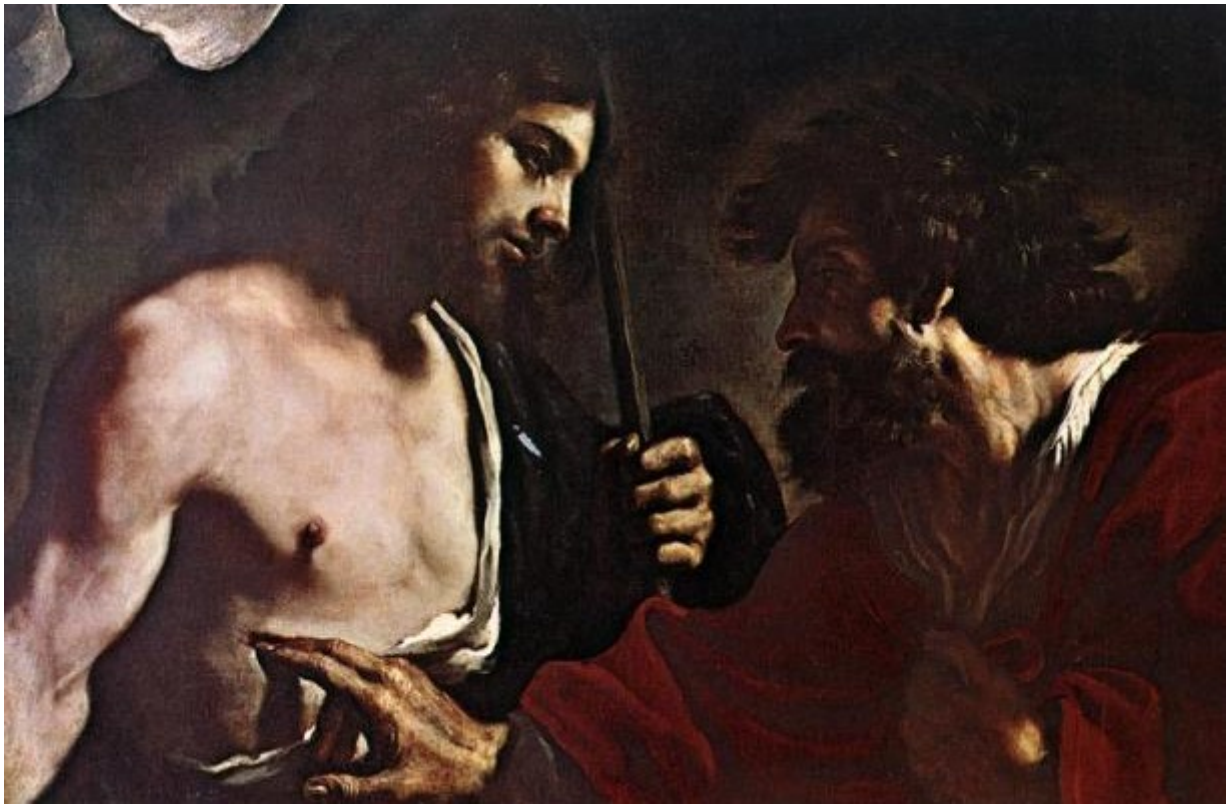

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τελικά, εκεί που ταλαιπωρείσαι με τα ερωτήματα για την αλήθεια της ύπαρξης, της παρουσίας και της αγάπης Του, έρχεται Εκείνος και τα διαλύει όλα, όπως την αγκαλιά των ερωτευμένων. «Νυμφίος γαρ εστι»...

Ποια λογική και ποια επιχειρήματα μπορούν να σταθούν μπροστά στη Χάρη που βιώνει η καρδιά, όταν θελήσει να έλθει και μάλιστα, κάποτε, σε τόπον άνυδρον, άψυχον και ακατάστατον;

Παραθέτουν (και καλά κάνουν όσοι μπορούν να το κάνουν) «αποδείξεις περί Αναστάσεως του Χριστού». Όσοι όμως πειστήκαν και αλλάξαν την πορεία της ζωής τους, δεν το έκαναν γιατί κάποιος τους έπεισε με τα λόγια του, αλλά γιατί οι ίδιοι μέσα τους βεβαιωθήκαν ότι «Ανέστη ο Κύριος όντως», αρχίζοντας ίσως να

ψάχνουν από όσα άκουσαν από άλλους.

Η περίπτωση του Αποστόλου Θωμά θα σηματοδοτεί την ανθρώπινη ταλαιπωρία που αναζητά να συναντήσει το Θεό της καρδιάς, στηριγμένος στο «ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἥλων, καί βάλω τόν δάκτυλόν μου εἰς τόν τύπον τῶν ἥλων καί βάλω τήν χεῖρα μου εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω» (Ιω. 20,25). Αλλά συγχρόνως, θα μας υποδεικνύει πως ο Θεός μας έρχεται ακόμα και για ένα άνθρωπο που αληθινά Τον αναζητά, έστω και με λάθος τρόπο.

Η αποκάλυψη του Αναστάντος κι όχι η ανακάλυψη του ανθρώπου οδηγεί στην πίστη ως σχέση. Γιατί, ποια σημασία μπορεί να έχει η λογική αποδοχή της ύπαρξης του Θεού αν η καρδιά δεν αισθανθεί την παρουσία και την αγάπη Του; Κι αν την αισθανθεί, ποια σημασία έχουν τα λογικά επιχειρήματα;

Αυτό το «ο Κύριός μου και ο Θεός μου!», καταργεί όλες τις απαιτήσεις του μυαλού και βεβαιώνεται μεγαλόπρεπα η πίστη ως βεβαιότητα προσωπικής σχέσης μαζί Του.

Όσα και να ακούσει κανείς από άλλους που Τον είδαν και Τον άκουσαν και Τον ψηλάφησαν (Α΄ Ιω. 1,1) σίγουρα η προσωπική εμπειρία δεν συγκρίνεται. Όχι για να πειστεί η λογική ούτε ως ευκαιρία καύχησης, αλλά ως σιγουριά της γνώσης της αγάπης Του. Τότε ξέρεις χωρίς να πειστείς και απαντούνται τα ερωτήματα χωρίς απάντηση. Αποδέχεσαι το δικό σου σταυρό χωρίς παράπονο, αισθανόμενος ότι Αυτός που σε αγαπά «μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού», δεν θα σε εγκαταλείψει, αλλά σου ετοιμάζει την προσωπική σου ανάσταση.

Ο Θωμάς δέχτηκε την προσωπική αποκάλυψη του Αναστάντος Κυρίου του στη σύναξη των αδελφών του αποστόλων. Στη σύναξη των αδελφών μας, μέσα στην Εκκλησία ως σχέση με τους άλλους κι όχι απορρίπτοντάς τους, με τρόπο, για μια ατομική σωτηρία, θα μας αποκαλυφθεί ο Χριστός, ως κεφαλή της Εκκλησίας. Γιατί το ατομικό είναι εγωιστικό. Το προσωπικό δείχνει την ιδιαιτερότητα του προσώπου. Κι ως πρόσωπα μας αποκαλύπτεται με τρόπο προσωπικό, δηλαδή ξεχωριστό και μοναδικό, κατανοητό στον καθένα.

Τότε δέχεσαι την αποκάλυψή Του ως έκφραση της προσωπικής Του αγάπης, συντρίβεσαι και ανορθώνεσαι και ομολογείς με όλη την ύπαρξή σου «ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!